

**Mál nr. 185/2015**  
**M og**  
**vátryggingafélagið V v/starfsábyrgðartryggingar lögmanns L.**

**Skaðabótaábyrgð lögmanns vegna meðferðar slysamáls á árinu 2008 og 2009.**

**Gögn.**

1. Málskot móttakið 12. maí 2015 ásamt gögnum.
2. Bréf V dags. 16. júlí 2015.

**Málsatvik.**

M leitaði til L á árinu 2008 og fól honum meðferð slysamáls síns þar sem hún hafði lent í vinnuslysi í janúar 2006. L tilkynnti um slysið vegna slysatryggingar launþega sem var einnig hjá V í apríl 2009. V hafnaði því að greiða bætur úr þeirri vátryggingu með vísan til þess að árstjónstilkynningarfræstur 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004 hefði þá verið liðinn þegar tjónið var tilkynnt til V. Með úrskurði úrskurðarnefndar í vátryggingamálum í máli nr. 288/2009 komst nefndin að þeirri niðurstöðu að umræddur tjónstilkynningarfræstur hefði byrjað að líða á árinu 2006 og hafi þar af leiðandi verið liðinn þegar M leitaði til L á árinu 2008 og þegar tjónstilkynning barst V á árinu 2009.

Núverandi lögmaður M telur að það hafi verið saknæm háttsemi af hálfu L að hafa ekki gert kröfu um bætur beint á vinnuveitanda þegar V hafnaði greiðslum úr slysatryggingu launþega. Vísar lögmaður M til Hrd. 661/2010 þar sem fallist hafi verið á slíka kröfu. Einnig vísar hann til þess að krafa á vinnuveitanda byggji á kjarasamningi sem gilt hafi um störf M og hafi í þeim samningi verið vísað til reglna nr. 30/1990 um skilmála slysatrygginga ríkisstarfsmanna skv. kjarasamningum. Í þeim reglum komi fram að fyrningarfræstur slíkra krafna sé fjögur ár og þau fjögur ár hafi ekki verið liðin þegar L fór með málið fyrir M. Það að gera ekki slíka kröfu sé gáleysi af hálfu L og verði hann því að bera ábyrgð á tjóni M sem felist í þeirri fjárhæð sem hún hefði fengið greitt skv. kjarasamningi.

V telur að M hafi ekki sýnt fram á að hún hafi átt kröfu beint á vinnuveitanda sinn skv. kjarasamningi um greiðslu bóta. Í kjarasamningi sem gildi um störf M hafi komið fram sú skylda vinnuveitanda að kaupa vátryggingu vegna slysatryggingar. Það hafi vinnuveitandi M gert og þannig uppfyllt skyldur sínar skv. kjarasamningi. Þar af leiðandi hefði M aldrei getað gert kröfu beint á vinnuveitandann og gáleysi L því ekki til staðar. Auk þess hafnar V því að Hrd. 661/2010 geti haft fordæmisgildi í málinu þar sem málsatvik séu ekki sambærileg.

**Álit.**

Það liggur fyrir í málinu að M leitaði til L á árinu 2008 og þá var tjónstilkynningarfræstur vegna slysatryggingar launþega liðinn, eins og staðfest var í úrskurði nefndarinnar í máli nr. 288/2009. Ágreiningur málsins snýr að því hvort L hafi sýnt gáleysi við störf sín með því að hafa ekki gert kröfu beint á vinnuveitanda M um greiðslu bóta vegna vinnuslyss. Ákvæði kjarasamnings sem gildi um störf M lögðu þá skyldu á vinnuveitandann að kaupa slysatryggingu hjá vátryggingafélagi. Þá skyldu uppfyllti vinnuveitandinn. Hefur ekki verið sýnt fram á að vinnuveitanda hafi borið að greiða umræddar bætur skv. ákvæðum kjarasamningsins í ljósi þess að hann uppfyllti skyldu sína. Verður ekki heldur séð að aðstæður séu sambærilegar við Hrd. 335/2010 eins og vísað er til í bréfi lögmanns M til L dags. 24. febrúar 2014, en líklega hefur númer dómsins misritast í málskoti sem Hrd. 661/2010. Verður því ekki fallist á greiðsluskyldu úr starfsábyrgðartryggingu lögmannsins L hjá V.

**Niðurstaða.**

Greiðsluskylda er ekki fyrir hendi úr starfsábyrgðartryggingu L hjá V.

Reykjavík 25. ágúst 2015.  
Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Ólafur L. Einarsson hdl.

Jón Magnússon hrl.